

3:23

100% 89

WAAR

De tijd tikt

IS

Één kans om haar te vinden

GRACE

EMILY ELGAR

EMILY ELGAR

**WAAR
IS
GRACE**

De Fontein

1

Cara

Ik houd mijn vinger langer op de bel van Woodgreen Avenue nummer 52 dan waarschijnlijk beleefd is. Het klinkt dringend, en dat is de bedoeling ook, want ze moeten weten dat ik haast heb. Over een halfuur begin ik al aan mijn maandagse lunchdienst bij The Ship.

In gedachten zie ik Grace' uilenkopje naar het geluid toe draaien op een manier waardoor ze zo veel jonger lijkt dan de meeste meisjes van zeventien. Met haar dunne armpjes weet ze de rolstoel al door de brede gang mijn kant op te manoeuvreren, met Meg in een legging en een wijd T-shirt sloffend achter haar aan als een vriendelijke, trouwe waakhond. 'Ik kom eraan!'

Ik schuif mijn voet tegen de boodschappentas vol gewassen, gestreken en opgevouwen zomerkleren, klaar voor Meg en Grace. Mijn moeder en haar vriendinnen zijn al weken bezig met inzamelen.

Schiet op nou!

Ik haal mijn telefoon uit de zak van mijn ripped jeans, kijk op het blanco schermje en steek hem weer terug. Het huis van Meg en Grace is pas geschilderd en de verf geeft nog een chemisch luchtje af in de vroege junizon. Natuurlijk hebben ze

voor roze gekozen. Van mijn moeder hoorde ik dat de Wishmakers – de hulporganisatie die het huis heeft aangepast aan Grace' rolstoel – de zaak vorige maand een nieuw verfje hebben gegeven. Het rode houtwerk van mama's huis, ernaast, begint af te bladderen als verbrande huid.

Waar blijven ze nou?

Ik bel nog maar eens aan. Ze zijn altijd thuis. Misschien moet Meg haar dochter even helpen in de badkamer? Of Meg is nog bezig in Grace' slaapkamer om haar voedingssonde te vervangen. Volgens mij moet dat elke week. Met Kerstmis trok Grace nog haar kersttrui omhoog om me het nieuwe gat in haar buik te laten zien. Het was net een kleine oogkas waar het oog uit was gepeuterd. Er leek geen bodem in te zitten, Grace als een pop waarvan de vulling naar buiten pulde. 'Raar, hè?' zei ze, terwijl ze me strak aankeek. Ik haalde mijn schouders op om te verbergen dat ik er wat akelig van werd.

Ik kijk nog eens op mijn horloge. Moet ik de zak met kleren hier gewoon voor de deur laten staan? Met een briefje? Maar mam wordt boos als ik hun de kleren niet persoonlijk overhandig. Ze heeft alles juist voor mij bewaard, als een soort verrassing. Een paar keer per week gaat ze bij Meg en Grace langs en soms komt ze terug met tranen in haar ogen. Dat halve uurtje bij Meg en Grace lijkt voor haar bijna een religieuze ervaring. Grace vraagt altijd hoe het met mij gaat, zegt ze, of ik alweer een date heb gehad, zulke dingen. Mam spoort me regelmatig aan om ook bij hen langs te gaan, maar ik zeg altijd dat ik het veel te druk heb dit jaar. Ik moest nog herexamen doen, ik werk in de pub en mijn relatie met Chris is uit. Maar drie dagen geleden ben ik voor mijn examens geslaagd, dus heb ik geen uitvluchten meer en sta ik hier voor de deur. De waarheid is dat ik tegenwoordig nooit weet wat ik tegen Grace moet zeggen. Het lijkt gemeen om haar over mijn eigen leven te ver-

tellen – mijn plannen voor de universiteit en mijn vaste voorne-
men om zo snel mogelijk uit Cornwall te ontsnappen en ge-
noeg te sparen voor een lange reis naar India, volgend jaar.
Zelf heeft ze niets anders om naar uit te kijken dan haar weke-
lijkse tripje naar het strand met haar moeder.

Ik druk mijn gezicht tegen het melkglas van de deur. Hoewel
hij nu is aangepast aan Grace' rolstoel, heeft hun bungalow de-
zelfde indeling als die van mijn moeder en waarschijnlijk al die
andere honderd huizen en bungalows van Summervale Estate.
Veel kan ik niet zien. Door het glas lijkt alles zich onder water
af te spelen. Ik leg mijn hand op de kruk en probeer de deur.
Het eerste wat me opvalt is de warmte vanuit het huis, met de
geur van Megs luchtverfrissers, met namen als Summer Daze. Ik
moet er bijna van niezen. Mijn moeder koopt die dingen ook.

'Hallo?' roep ik in de diepe stilte van het huis. 'Meg? Grace?
Ik ben het, Cara. Ik heb de kleren bij me...' Ik zwijg als ik de
zitkamer binnenstap. Het is er smetteloos als altijd. De twee
fauteuils van het driedelige bankstel – beige van kleur en met
dikke kussens – staan keurig tegenover de bank, alsof ze zelf op
theevisite zijn. Foto's van Meg en Grace, omlijst door hartjes
en sterretjes, glanzen vanaf de schoorsteenmantel. Maar mijn
blik blijft haken achter de bank. Daar klopt iets niet. Ik zie iets
wat er niet zou moeten zijn.

'Grace?' Ik aarzel, maar dan slaat de angst me om het hart.
Grace' rolstoel is omgevallen. Haar kleine speelgoedkonijn en
het hartvormige zitkussen liggen op de grond, bijna bij de keu-
ken. Die aanblik is genoeg om me in beweging te brengen. Ik
ren om de bank heen, in de verwachting Grace' kleine lijfje aan
te treffen, met breuken en blauwe plekken, haar bril verbrij-
zeld. Maar er is niets, of bijna niets. Op de grond ligt wel haar
dagboek, dat ik de vorige keer, een maand geleden, tussen haar
heup en de stoel geklemd zag zitten.

Tenzij ze in bed ligt, heb ik Grace nog nooit uit haar rolstoel gezien. Daar zit ze al zo lang als ik haar ken, meer dan de helft van haar leven. Ik raap het boekje op. Verderop in de gang, achter de deur van Megs slaapkamer, slaat een klok het halve uur. Een kraan druppelt. Het geluid doet de lucht trillen en helpt me mijn stem terug te vinden.

Ik roep weer. ‘Hallo? Meg?’

Ik berg het dagboek veilig in de tas met kleren en laat die in de gang staan. Ik zal Grace het dagboekje wel teruggeven als ik haar zie.

Langzaam loop ik de gang door. Met elke stap voel ik een steek van angst in mijn maag. Al mijn zintuigen zijn gespitst. Ergens zoemt een vlieg. Bloed gonst in mijn oren en de kraan druppelt nog steeds. De deur van de wc gaat opeens open. Ik slaak een kreet en maak een sprong van schrik, maar het is Cookie, Grace’ rode kat. Cookie negeert me en sluipt miauwend door de gang voordat ze sierlijk Megs kamer binnenglijpt. Ik volg haar. Een nieuw geluid dringt tot me door, een soort statisch geruis. Misschien is het de radio, probeer ik mezelf wanhopig wijs te maken. Misschien hebben Meg en Grace mij daarom niet gehoord.

Maar als ik dichterbij kom, weet ik dat het geen mechanisch geluid kan zijn. Het klinkt veel dieper, vreemder... organisch. De rug van mijn hand glijdt over de gladde, koele muur. Ik snuif de lucht van goedkope vanille op, zo zoet dat het bijna smerig ruikt, als schimmel.

‘Hallo?’ Ik herken mijn eigen stem niet meer, zo schor en gebarsten. De angst knijpt mijn keel dicht. Ik wil Megs deur openduwen, maar die wijkt bijna uit zichzelf terug, alsof hij niet kan wachten zijn geheimen prijs te geven.

Het eerste wat ik zie zijn de vliegen. Ze cirkelen boven haar als kleine aasgieren. Meg ligt verstrengeld tussen het bedden-

goed, breekbaar en veel te roerloos om enkel maar te slapen. Haar gezicht is grauw, haar blik nevelig, gericht op iets wat levende ogen niet kunnen zien. Haar mond is een grimas van angst. Haar voorhoofd is ingeslagen, niet langer een duidelijke vorm maar een donkere massa van kleverige pulp. De bloedvlekken op het laken liggen als een krans om haar hoofd. Haar gekneusde been en arm hangen over de rand van het bed, en bloed druipt nog langs haar rozegelakte nagels. *Drup, drup, drup.*

2

Jon

Terwijl ik midden in een veld op een dood schaap neerkijk en me voor de drieënvijftigste keer die dag afvraag wat er in godsnaam met mijn leven is gebeurd, meldt mijn telefoon een berichtje. Leeson, de boer, geeft het bebloede schaap een zetje met zijn voet, alsof hij het arme dode dier om een bevestiging vraagt dat het weer ‘die verrekte honden van die verrekte zigeuners’ waren die haar keel hebben opengereten. Ik weet dat dit mijn tweede kans is en dat ik me gelukkig mag prijzen met dit baantje, zodat ik mijn zoon Jacob in mijn leven kan houden. Niet iedereen krijgt nog zo’n kans. Leeson buigt zich diep naar de modder om het schaap nog eens te bestuderen, waardoor ik onopvallend op mijn telefoon kan kijken. Hopelijk is het een berichtje van Jacob – Jakey – maar op het schermpje staat: Ben.

Zes maanden geleden zou een app van Ben niets bijzonders zijn geweest, maar toen zou ik ook niet in een drassig weiland hebben gestaan, starend naar een dood schaap, omdat ik zes maanden geleden nog druk aan het werk was als serieuze onderzoeksjournalist. De laatste keer dat ik Ben zag, was ook de laatste keer dat ik iets schreef waar ik zelf voor had gekozen. Ben, een aardige freelancefotograaf, maakte de foto’s bij het

artikel dat me via omwegen naar dit veld heeft gebracht, op deze zompige dag, begin juni, met Leeson en zijn dode schaap.

‘Dus ga je nog met ze praten?’ vraagt de boer, en hij trekt zijn lip op. Zijn zwarte tandvlees lijkt zelf wel een plaats delict.

Ik steek de telefoon weer in mijn zak. ‘Sorry, meneer Leeson, maar met wie zou ik moeten praten?’

‘Met die zigeuners... of reizigers, of hoe je ze ook wil noemen. Ga je nog met ze praten of kan ik beter mijn geweer gaan halen?’ Hij zet zijn platte pet af en haalt een vuile hand door zijn vette haar. Ik heb het gevoel dat hij aan de laatste optie de voorkeur geeft.

‘Zal ik met mijn hoofdredacteur overleggen of we hier een verhaal van maken? Dan kunnen we –’

‘Het enige verhaal dat je nodig hebt ligt hier!’ Hij zet zijn zware schoen weer op de kop van het schaap. Ik wilde dat hij daarmee ophield. Ik weet dat ze dood is, maar ze heeft haar ogen nog open en het veld is modderig. Het begint weer te regenen.

‘Je komt uit Londen, hoorde ik,’ zegt Leeson met die bekende mengeling van minachting en medelijden. *Stakker die je bent*, bedoelt hij, zonder het uit te spreken. Maar ik ga er niet op in. Ik heb geen zin om uit te leggen dat ik naar Cornwall ben verhuisd voor mijn vrouw en mijn zoon. Voor een beter leven. Als je dat voor de zoveelste keer moet vertellen, gaat het klinken als een belegen grap. Ik laat het elastiekje tegen mijn pols knallen. Dat was een idee van dr. Bunce, de relatietherapeute waar ik twee keer in de week naartoe ga, samen met – en op aandringen van – mijn vrouw Ruth. De pijnprikkel van het rubber tegen mijn huid zou negatieve gedachten moeten stoppen. Natuurlijk werkt dat niet. In plaats daarvan heb ik nu een nieuwe tic, bij alle andere shit die maar steeds door mijn hoofd maalt.

‘Ik ga maar weer eens verder,’ zeg ik, zonder te reageren op Leeson’s commentaar. De regen van Cornwall sijpelt al door de dunne anorak die ik in Londen heb gekocht en mijn bril beslaat. Ik sta enkel in dit godvergeten veld omdat ik niet wist hoe ik de boer moest zeggen dat ik geen zin had in dat verminkte schaap dat hij vanochtend heeft gevonden – het derde al van de zomer.

Ik ben hier als verslaggever voor *The Rambler*, een blad over het buitenleven in Cornwall. Wij schrijven stukjes over de voorbereidingen van de boeren voor de jaarmarkt in Ashford, volgende maand. Ik zou met Leeson moeten praten over prijschappen, niet over dode dieren met glazig sturende ogen.

De modder zuigt aan mijn Converse-sneakers als we over het vlakke, drassige weiland teruglopen naar het erf. Daar schud ik Leeson de hand, zeg nog eens dat het me spijt van zijn schaap en beloof hem erop terug te komen. Zodra ik achter het stuur zit veeg ik mijn bril schoon met mijn mouw en pak mijn telefoon om Bens bericht te lezen.

Jon, man, lang niet gezien. Ik meld je dit even. De politie heeft net een dode weggehaald uit het huis van Meg Nichols aan Woodgreen Ave. Een uit de hand gelopen inbraak? Jezus. Het lichaam leek me te groot om het meisje te zijn. Ben.

Een inbraak in een klein stadje als Ashford zou al groot nieuws zijn, maar moord is echt onvoorstelbaar. Ik lees het bericht opnieuw.

Als iemand anders had geschreven dat het lichaam ‘te groot’ leek ‘om het meisje te zijn’ zou dat gruwelijk hebben geklonken, maar ik weet dat Ben me alleen gerust wil stellen dat het niet Grace was in die lijkzak, en daar ben ik hem dankbaar voor. Maar betekent dat verdomme dat het Meg moet zijn? De lieveling van heel Ashford, de perfecte moeder? Dood? Vermoord in haar eigen huis?

Ik vraag me af waar ze Grace naartoe hebben gebracht. Naar een buurvrouw? Het politiebureau? Ik stel me haar voor, sprakeloos van angst, trillend in haar rolstoel, het speelgoedkonijn in haar armen geklemd als een veel jonger kind. Ik hoop dat iemand haar kan troosten, dat ze een dokter zullen bellen om haar wat te kalmeren. Ik heb geen idee wat zo'n schok kan betekenen voor haar toch al zwakke hart.

Van achter het vuile raam van de boerderij zie ik Leeson fronsend naar me kijken. Zijn lippen bewegen, waarschijnlijk zegt hij iets tegen zijn vrouw. Misschien dat het eindelijk tot hem is doorgedrongen en herinnert hij zich mijn gezicht van de voorpagina van de *Ashford Echo*. Dan stapt hij weg van het raam.

Ik stuur haastig een antwoord aan Ben: Bedankt voor het bericht.

Mijn auto slipt in de modder als ik van het erf weggrijd. Met mijn handen stevig om het stuur waarschuw ik mezelf waarom ik ook alweer uit de buurt moet blijven van Woodgreen Avenue: de politie, het straatverbod, de voogdijregeling. Ik laat het elastiekje weer tegen mijn pols knallen.

Ik kijk op mijn horloge. Over veertig minuten hebben Ruth en ik een afspraak bij dr. Bunce. Ruth stuurde me vanochtend nog een appje om me eraan te herinneren. Als ik het hobbelige pad van de boerderij afrijd, bedenk ik dat die vijftien kilometer naar dr. Bunce – die praktijk houdt in een spreekkamer met een wierookluchtje aan de andere kant van de stad – me hooguit vijftwintig minuten hoeft te kosten op dit uur van de dag. Ik laat het elastiekje nog harder knallen. De huid van mijn pols verkleurt naar roze.

Ik kan aan niets anders meer denken dan Bens bericht over Meg en Grace.

Kan het echt een inbraak zijn die uit de hand is gelopen? Om

een of andere reden geloof ik daar niet in. Nog afgezien van enig menselijk fatsoen, welke idioot zou het in zijn hoofd halen om in te breken bij de meest geliefde familie van Ashford? Maar de mogelijkheid dat het een persoonlijke aanval zou zijn is nog moeilijker te begrijpen. Mijn gedachten gaan naar Simon, Grace' vader, geestelijk labiel en een potentieel gevaar voor anderen. Meg heeft hem het grootste deel van haar leven bij Grace vandaan gehouden. Ik vermoed dat er al heel wat vingers in zijn richting wijzen.

Ik herinner me de eerste en enige keer dat ik het met Meg over Simon had. Ik interviewde haar en Grace voor het artikel dat mijn leven zou verwoesten, hoewel ik dat toen nog niet wist. Ze ontvingen me heel hartelijk bij hen thuis, al was ik me bewust van een rusteloze, wat teleurgestelde sfeer, alsof ze ruzie hadden gehad. Zodra ik binnenkwam wilde ik eigenlijk weer vertrekken, maar Meg en Grace vertelden dat ze een cake hadden gebakken en keken elkaar aan als tienermeiden die moeite hadden niet te giechelen. Toen maakten ze hun excuus en zeiden dat ze opgewonden en zenuwachtig waren. Ze gingen naast elkaar zitten, en Grace' kleine hand greep voortdurend naar die van haar moeder. Ze maakten elkaars zinnen af. Grace sprak met de stem van een klein meisje, hoewel ze al een puber was, en Meg had het vette accent en de ronde klinkers van iemand die al haar leven lang in het zuidwesten woonde. Meg liet me albums zien vol foto's van Grace in allerlei ziekenhuisbedden, met artsen en verpleegkundigen die naast haar poseerden alsof ze haar speelkameraadjes waren. Het drong al snel tot me door dat Meg geen idee had waarom de Wishmakers ons met elkaar in contact hadden gebracht, voor zover de Wishmakers dat zelf al wisten, dus moest ik het maar uitleggen.

‘Voor de goede orde, hebben ze jullie verteld waar dit artikel over gaat?’

Ik richtte de vraag aan Meg. Ze had kort bruin haar met losse krullen en een vol gezicht, heel onopvallend, totdat ze lachte. Dan was het alsof je een schaal met warme lekkernijen kreeg aangereikt.

Ze fronste haar voorhoofd toen ze zich probeerde te herinneren wat ze tegen haar hadden gezegd. ‘Nou, Maggie zei dat je iets wilde schrijven over hoe families zich door een moeilijke tijd heen slaan. Dat het een artikel zou worden over de problemen met Grace’ gezondheid.’ Wat zachter voegde ze eraan toe: ‘En misschien nog iets over Danny.’

Ik schoof wat heen en weer op mijn stoel, een beetje ongemakkelijk onder hun verwachtingsvolle blikken. Opeens besefte ik hoe kwetsbaar ze allebei waren, dus koos ik mijn woorden met zorg. ‘Voor een deel, ja. Daar zou ik graag meer over weten, als het kan. Maar het artikel gaat ook over de nieuwe afdeling van Vaders Zonder Grenzen in Plymouth. Ik heb ook wat vragen over Grace’ vader en wat er is gebeurd in jullie relatie.’

Opeens verstrakte Megs gezicht en kwam er een harde, starrende blik in haar ogen. Grace draaide zich geschrokken naar mij toe en weer terug naar haar moeder.

‘Wat wil je dan weten over Simon?’ vroeg Meg met een strakke mond.

‘Spreek je hem nog wel?’ Uit mijn interview met Simon wist ik dat dat niet zo was, maar ik wilde ook haar kant van het verhaal horen.

‘De man die verantwoordelijk is voor de dood van mijn zoon? De man die zijn vuisten gebruikte en probeerde mijn dochter te ontvoeren? Nee, met hem praat ik niet meer.’ Er klonk een snik in haar stem en ze liep rood aan, terwijl Grace, die toch al weinig kleur op haar wangen had, nog meer verbleekte. Megs woorden vormden een onzichtbare muur tussen

ons. Simon was duidelijk geen onderwerp voor een gesprek. Grace staarde me aan met haar ogen vol tranen achter haar brillenglazen. Haar handen gleden over de tafel, zoekend naar die van haar moeder. Ze vonden elkaar als door magnetische kracht. Ik zei sorry, en om de spanning wat te breken en Meg te kalmeren vroeg ik of ik de foto's van Grace in het ziekenhuis nog eens mocht zien. Later, toen Meg opstond om naar de wc te gaan, wreef ze met een pijnlijk gezicht over haar onderrug. Ze zag me kijken en schudde haar hoofd alsof het niets voorstelde. 'Een oude rugblessure,' zei ze. 'Van een hele tijd geleden. Hij heeft me een keer van de trap geduwd.' Ze legde haar hand op Grace' schouder op een manier die duidelijk aangaf dat ze er verder niets over wilde zeggen.

Zodra Meg de kamer uit was, boog Grace zich naar voren in haar stoel en fluisterde: 'Heb je hem gezien? Heb je mijn vader gezien?'

Ik herinner me dat nog heel goed als ik op de hoofdweg kom en aan het bordje zie dat Woodgreen Avenue niet ver meer is. Hooguit vijf minuten. Ik kan natuurlijk gewoon langs het huis rijden om te zien wat er aan de hand is, zonder te stoppen en uit te stappen. Niemand zal me opmerken en niemand hoeft ooit te weten dat ik er ben geweest. En dan ben ik nog ruim op tijd voor onze afspraak bij dr. Bunce. Dus waarom niet? Als ik erlangs ben gereden is mijn nieuwsgierigheid bevredigd en hoef ik er niet meer te komen.

Verdomme.

Ik neem de afslag.

Summerville Estate is een labyrint van identieke vleeskleurige huizen uit de jaren negentig, een weinig inspirerende wijk op een paar kilometer buiten het centrum van Ashford. In het stadje zelf vind je nog maar een handvol oorspronkelijke be-

woners. De meesten hebben al jaren geleden hun huis verkocht aan rijke families die op zoek waren naar een vakantiewoning met uitzicht op zee. Ik kan het hun niet kwalijk nemen. Veel mensen hier, dikwijls ongeschoold, raakten aan lagerwal na de sluiting van de tinmijnen in de jaren negentig. Toen makelaars hun vertelden wat hun kleine vissershuisjes waard waren, paktten ze hun biezen en vertrokken naar de nieuwe buitenwijk.

Langzaam rijd ik de straat door naar de bungalow van Meg en Grace Nichols, terwijl ik mezelf een paar strenge regels opleg. Ik mag niet uitstappen, met niemand praten. Ik ben hier uitsluitend als bezorgde dorpsgenoot, niet als verslaggever. Ik weet niet of ik me nog aan het straatverbod moet houden als degene met de beschermde status dood is, maar ik kan me geen problemen veroorloven.

De laatste keer dat ik hier was, zes maanden geleden, kan ik me niet eens meer herinneren. Ik was dronken, omdat ik bijna een hele fles Jack Daniel's had leeggedronken, terwijl ik geen drinker ben. Ik kan me niet herinneren dat ik op die deur heb gebonsd, tegen Meg heb staan schreeuwen en de voortuin heb vernield die de vrijwilligers van de Wishmakers hadden aangelegd. Ik weet niet meer dat ik de ramen van hun huiskamer heb ingeslagen met een van de oude golfclubs van mijn vader of dat de politie me tegen de grond heeft gewerkt.

Het regent niet meer tegen de tijd dat ik voor nummer 50 parkeer, waar ik kan zien wat er gebeurt, hopelijk zonder herkend te worden. De politie heeft de omgeving van Meg en Grace' huis afgezet. Twee agenten in uniform staan roerloos bij de voordeur, met hun handen op de rug. De gordijnen voor het grote raam zijn dicht, maar er brandt wel licht. Een van de agenten glimlacht een beetje, misschien blij dat er zich eindelijk iets belangrijks afspeelt in Ashford, een drama als op de televisie. De roze bungalow ziet er nog hetzelfde uit, al is hij pas

geschilderd, en schuld bewust stel ik vast dat de voortuin weer is hersteld. Op de oprit staat een nieuw ogende VW Caddy met een sticker van de Wishmakers achter de ruit. Hij lijkt speciaal aangepast voor Grace' rolstoel.

Hoewel er een paar burens voorzichtig naar buiten zijn gekomen, is het verder stil in de straat. Dit is het oog van de storm. Mannen schudden hun hoofd en slaan een arm om de schouders van hun vrouw. De vrouwen deppen hun ogen en fluisteren tegen elkaar achter hun hand. Tieners bijten op hun nagels en sturen berichtjes. Allemaal kijken ze naar nummer 52, alsof ze door lang genoeg te staren beter kunnen begrijpen wat zich hier een paar uur geleden heeft afgespeeld. Er zijn nog geen journalisten of reportagewagens van de nationale media. Waarschijnlijk racen ze al vanuit Londen hierheen om de eerste te zijn. Als fanatieke fans op weg naar een concert proberen ze de beste plaatsen te veroveren, de primeur te krijgen.

Ik hoor een luide klap tegen mijn raampje en zie een vochtige handpalm tegen het glas. Het is Ben, die zijn camera koestert als een baby. Hij buigt zich omlaag en plooit zijn Italiaanse trekken tot een brede, ontspannen glimlach voordat hij het portier opent. 'Hoe gaat het, man?' We schudden elkaar de hand voordat hij instapt en de lege blikjes en chipszakken van de vloer schopt. 'Ik dacht al dat je zou komen. Ik had met mezelf gewed of je weg zou blijven –'

'Blij je te zien, Ben.' De enige manier om Ben de mond te snoeren is hem regelmatig te onderbreken. 'Ik ben hier alleen uit bezorgdheid, als buurtgenoot. Niet voor mijn werk. Is het... is het Meg?'

Ben knikt langzaam en kijkt heel even bedroefd. 'Verdomme, man, een echte tragedie. Er is hier iets ernstigs gebeurd, iets heel ergs. Ken je Remi, de vriendin van mijn vrouw? Die heeft iets met Sam daar.' Ben knikt naar de glimlachende agent en

vervolgt: ‘Van Sam hoorde ik dat Megs schedel is ingeslagen met een ijzeren lamp van haar nachtkastje. Ze lag op bed. Heel gewelddadig. Krankzinnig. “In razernij”, zijn de woorden die ze gebruiken. Een buurvrouw heeft haar gevonden. Maar daar komt nog bij dat niemand weet wat er met Grace is gebeurd. Het klinkt idioot, dat weet ik, maar het lijkt erop dat iemand haar heeft meegenomen.’

Nee, dat kan niet waar zijn.

Ben ziet mijn frons, de verwarring op mijn gezicht. ‘Ik weet wat je denkt. Het moet de vader zijn geweest. Wie anders zou een gehandicapt kind van zeventien ontvoeren, niet? Sam zei dat ze al naar hem op zoek zijn. Hij is voor het laatst gezien in Plymouth, maar ze hebben hem nog niet –’

We draaien ons allebei om naar een beweging voor het huis. Een jonge vrouw met donker haar, in een grijze deken gewikkeld, wordt langzaam uit nummer 52 naar buiten gebracht door twee vrouwelijke agenten. Ik herken haar. Een van de agentes draagt een boodschappentas over haar schouder. De jonge vrouw is Cara Dorman van nummer 53, Megs naaste buurvrouw. Cara’s moeder, Susan, gekleed in een helderrode chino en met Grace’ rode kat in haar armen, loopt met onzekere passen achter hen aan. Ze houden hun hoofd gebogen, respectvol, starend naar hun voeten.

Ben pakt zijn camera. ‘Ik moet aan het werk, man.’ Hij glipt de auto uit en brengt zijn camera naar zijn schouder als een jager zijn geweer.

Iedereen in de straat kijkt naar de sombere stoet die langzaam langs de auto van Meg en Grace naar de stoep loopt. Bens camera klikt. Ze komen recht op me af en één krankzinnig moment denk ik dat ze me komen arresteren omdat ik het straatverbod heb overtreden, maar de agenten en Susan lopen voorbij, nog steeds met gebogen hoofd, als trieste, verwelkte

bloemen. Alleen Cara kijkt even op en werpt een blik naar mijn auto aan de overkant van de straat. Verwilderd spert ze haar bruine ogen open, in een stille schreeuw, maar ze herkent me niet eens en kijkt weer weg als ze voorzichtig wordt afgevoerd over het tegelpaadje, terug naar de deur van nummer 53.

Als de deur achter hen dichtvalt, sluit een kille hand zich om mijn borst, een hand die wringt en trekt, waardoor ik het stuur nog steviger vastgrijp. Ik ken die pijn. Het is dezelfde pijn die ik voelde toen bij mijn zoon leukemie was vastgesteld, een pijn die me geen moment meer verliet in al die tijd dat hij in het ziekenhuis lag. Dat is twee jaar geleden en goddank is hij nu in remissie. Zijn haar is teruggegroeid, wat blonder dan het was, en hij staat alweer vier keer per week op het voetbalveld. Maar Ruth en ik zijn er nooit meer overheen gekomen. Jakeys ziekte drukte zwaar op onze relatie, maar het was vooral mijn slecht gekozen artikel over Meg en Grace dat het begin vormde van het einde. Een rechtszaak, een straatverbod, mijn vrouw en ik zijn uit elkaar, en nu zit ik hier. Weer terug.

Ik wrijf over mijn ogen achter mijn brillenglazen en probeer het beeld te verjagen van Jakey zoals hij in het ziekenhuis lag. Het maakt plaats voor een herinnering aan Grace, die me de hele verzameling pillen liet zien die ze iedere dag moest slikken: blauwe voor haar spieren, witte voor haar maag, en nog een roze pil, die ze omhooghield.

‘Dit is de belangrijkste, die houdt me in leven. Daar moet ik er elke dag twee van nemen,’ zei ze op haar zangerige toon. ‘Anders stopt mijn hart ermee.’

Ik keek hoe ze de pil slikte, met de routine van een alcoholist die een glas wodka achteroversloeg. God, waar zijn die roze pillen nu? Hoeveel tijd heeft ze nog voordat het misgaat zonder die tabletten? In gedachten hoor ik haar hartslag steeds zachter worden, onregelmatiger, als een opwindspeeltje dat zijn kracht

verliest. Ik wrijf met een hand over mijn gezicht, omdat mijn ogen zich vullen met tranen en ik alleen nog maar die foto van Grace zie die we bij het artikel hebben gebruikt. Ze droeg een nieuwe beanie over haar kale hoofd en lachte zo stralend dat haar ogen bijna verdwenen achter haar grote brillenglazen. En terwijl ik probeer dat beeld en mijn eigen tranen uit mijn ogen te wrijven, hoor ik weer haar stem: *Dit is de belangrijkste, die houdt me in leven. Anders stopt mijn hart ermee.* En ik weet dat we haar snel moeten vinden, voordat ze begint te vervagen en er niets meer van haar overblijft.

Het geluid van mijn telefoon brengt me met een ruk terug in de werkelijkheid. Ik zie Ruths naam op het scherm, start de auto en ga er met piepende banden vandoor. Een paar agenten kijken om. Ik kijk op mijn horloge. Het is 14.52 uur. *Shit, shit, shit.* Ik heb nog maar acht minuten om bij dr. Bunce te komen voordat Ruth door het lint gaat. Ik schakel de speaker in van mijn telefoon.

‘Jon?’ Ruths mooie, hese stemgeluid vult de auto.

‘O, hallo, schat,’ zeg ik, terwijl ik zonder om me heen te kijken de straat uit rijd en nog eens over mijn ogen wrijf.

‘Je klinkt gespannen. Is er wat?’

Je kunt niet liegen tegen Ruth.

‘Nee, niks. Eh, het verkeer zit wat tegen.’

‘Waar ben je dan?’ Ik neem aan dat ze nog in haar eigen auto zit, voor de deur van dr. Bunce, en de weg afkijkt in de hoop dat ze me ziet aankomen. Zij denkt dat die sessies ons kunnen helpen bij het co-ouderschap van Jakey, maar ik hoop dat ze juist zal beseffen hoe goed wij bij elkaar passen en dat ze weer bij me terugkomt.

‘Ik kom net van een interview, schat. Over een kwartiertje ben ik bij je.’ Volgens de navigatie is het nog achtentwintig minuten.

‘Dus je bent te laat,’ zegt ze zuchtend, alsof ze niets anders van me verwacht, alsof ik nu eenmaal het kruis ben dat zij te dragen heeft. Ik voel een steek in mijn maag.

‘Een paar minuten maar. Heus, het spijt me, maar ik kom eraan! Begin maar vast. Ik ben er voordat je het weet.’

‘Het is relatietherapie, Jon. Als de ene helft van het stel niet de moeite neemt te komen opdagen...’

‘Dat doe ik wél, Ruth. Wel degelijk. Ik ben alleen een paar minuten later vanwege mijn werk, en dat spijt me. Hoor eens, hoe langer we praten, des te minder tijd je hebt om dr. Bunce te zeggen wat een ongelooflijke zeur ze is...’ Maar ik weet dat Ruth al niet meer luistert, want op de achtergrond zet ze de radio wat harder. Het nieuws. Ik vang een paar woorden op: ‘lichaam’, ‘Megan Nichols’ en ‘vermist’.

‘Ruth? Ruth?’ vraag ik, maar ze hoort het niet.

‘Goed, Jon, tot straks,’ zegt ze, afgeleid door het nieuws. Ze hangt op als ik de rechterbaan kies.

Lees verder in *Waar is Grace*

Eerste druk juni 2020

Oorspronkelijke titel *Grace is Gone*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2020 Emily Elgar

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Shutterstock. Design: Steve Pantton - LLBG

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5131 6

ISBN e-book 978 90 261 5132 3

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.